

РАДОЙ КИРОВ
ЛАКОМИТЕ МИШЛЕТА

chitanka.info

Една кратунка си остана необрана на дядо Димо от бостана.

Край нея мина Зайко и си рече сам:

— Кратуни аз не ям!

След него появи се Лиса, кратунката видя и помириша:

— Пфу, това ли ми се падна, сега, когато толкова съм гладна! За жалост все такъв ми е късмета.

След тях дойдоха тука две мишлета.

— О-хо-о-о — едното рече, — гледай, братко, туй нещо сигурно е много сладко.

Сетне кратунката то близна, а другото от нея даже гризна.

Но подир малко тук дойде мишока и почна той мишлетата да хока:

— Гладници, от бедната кратунка спрете да гризете. Такава хубава квартира сега в полето трудно се намира.

Двете мишлета да гризат веднага спряха, само една вратичка издълбаха. В кратунката и двете заживяха.

Живяха там мишлетата два дни, но почувстваха, че са гладни.

— Хей, братко — рече едното, — хайде да излезем навънка, защото трябва да си дирим храна из полето.

— Ами-и — рече другото, додето в тая кратунка живея, ще си хапвам от нея.

— Вярно бе — и другото мишле беше съгласно, да се ходи из полето сега е ужасно.

Лежаха си двете мишлета щастливи. Храна не си търсеха по ливади и ниви, а от кратунката:

— Гриз, гриз, гриз — додето тя изтъня като лист.

Изтъня и един ден се спуска. Появи се една широка пролука и при мишлетата влезе вятър и дъжд.

И разбраха мишлетата изведнъж, че който лакомията си не възпира, изяжда дори и своята квартира.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.